

Arrest

nr. 208 490 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 maart 2017 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 15 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 16 augustus 2016 in Bulgarije (Eurodac).

1.2. Op 21 maart 2017 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij zeker ouder dan 18 jaar was, waarbij 20,3 jaar een goede schatting is.

1.3. Op 19 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 19 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/03/2017

Overdracht CGVS: 18/08/2017

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 28 februari 2018, van 14u tot 17u30, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Luytens, was vanaf 14u28 tot het einde van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp De Walid, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Rond 2008 begon u als leerjongen te werken bij een automecanicien in Chaknawri, nabij Jalalabad. Begin 2014 startte u als automecanicien te werken op het politiehoofdkwartier in de stad Jalalabad, waar u wagens van de nationale politie herstelde. In oktober of november 2014 ontving uw vader van de mullah een dreigbrief van de taliban. In de dreigbrief stond dat u werkte voor de ongelovigen en ze eisten dat u met hen zou samenwerken. Uw vader ging diezelfde dag met de brief naar het districtshuis om klacht neer te leggen. In het districtshuis zeiden ze dat ze niets konden doen, dat er dagelijks mensen komen klagen met dergelijke brieven. Uw vader is de dreigbrief verloren toen hij terug naar huis ging. Enkele dagen na de eerste dreigbrief kreeg u opnieuw een dreigbrief. In de brief stond dat u de taliban moest helpen, zoniet zou u gestraft worden. Na de tweede brief stopte u onmiddellijk met werken. U ging naar het huis van uw oom aan vaderszijde en diezelfde dag verliet u Afghanistan, dit was ongeveer in februari of maart 2015. U reisde naar België via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Italië en Frankrijk.

Na uw vertrek vroeg de mullah meermaals aan uw vader waar u was. Twee maanden na uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer, samen met nog andere jongens, aangereden door talibanstrijders op een moto.

U kwam aan in België op 13 maart 2017 en diende hier uw asielaanvraag in op 15 maart 2017.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een badge van uw werk als automecanicien in het hoofdkwartier van Jalalabad, een dreigbrief van de taliban, een appreciatie brief, een attest van uw werk als automecanicien in Chicknawri en de enveloppe waarin alles u werd toegestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 17 maart 2017 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat M.F. op datum van 21 maart 2017 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is'. Het feit dat u intentioneel de Belgische asiendiensten trachtte te misleiden, tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw werk als automechanici in het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad vaag en inconsistent zijn. Gevraagd naar welke overheidsinstanties op uw werkplaats gestationeerd waren, verklaarde u eerst dat er in het hoofdkwartier zowel leger als politie gestationeerd waren (CGVS, p. 10). Terwijl u later beweerde dat het leger daar niet gestationeerd was, maar enkel de politie (CGVS, p. 14). Ook wanneer er gevraagd werd naar de verschillende rangen bij de politie en de verschillende insignes, kon u daar nauwelijks iets over vertellen (CGVS, p. 15). U wist wel dat er verschillende rangen en insignes waren, maar gedetailleerde informatie kon u niet geven. Gevraagd om een insigne te beschrijven, kon u enkel mededelen dat u zich rode stickers herinnerde en de vlag van Afghanistan (CGVS, p. 15). Gezien u daar een jaar aan de slag bent geweest, zou u hier toch meer concrete informatie over moeten kunnen geven. Ook toen er gevraagd werd naar uw collega's, kon u nauwelijks enige informatie over hen verstrekken. U stelde dat er acht mechanici waren. Toen u werd gevraagd naar hun woonplaats, kwam u niet verder dan de mededeling dat ze in Nangarhar woonden en dat u verder niet had gevraagd waar ze precies woonden. Gevraagd hoe het kwam dat jullie niet meer elkaar spraken over dergelijke zaken, stelde u dat jullie niet veel mochten praten, maar dat jullie vlug moesten werken (CGVS, p. 16). Toen u vervolgens werd gevraagd of uw andere collega's ook problemen hadden gekend met de taliban, stelde u plots dat de meeste van uw collega's in de stad woonden. U gaf daarbij tevens te kennen dat aangezien u niet in de stad woonde, de situatie voor u gevaarlijker was. Toen u erop werd gewezen dat u voordien had verklaard dat u van uw collega's enkel wist dat ze in de provincie Nangarhar woonden, stelde u dat u had gezegd dat ze in Nangarhar city woonden, maar dat u niet precies wist waar (CGVS, p. 16). Aangezien u het aanvankelijk enkel over Nangarhar en niet over Nangarhar city had, volstaat deze verklaring geenszins om bovenstaande inconsistentie te verhelderen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaagheden en inconsistenties moet worden besloten dat er niet in geslaagd bent uw functie als automechanici in het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad aannemelijk te maken.

De documenten betreffende uw werk als automechanici in het hoofdkwartier van Jalalabad, uw badge en de appreciatiebrief, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen omwille van de grote verspreiding van valse documenten in Afghanistan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de dreigementen van de taliban inconsistent. U was inconsistent betreffende de hoeveelheid dreigementen. Gedurende uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u een dreigbrief kreeg van de taliban via de imam. In de brief stond dat u moest stoppen met werken of dat u anders problemen ging krijgen. U heeft na het krijgen van de brief het land verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u twee dreigbrieven van de taliban ontving (CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u bij de DVZ zomaar vergeet dat u twee dreigbrieven van de taliban heeft gekregen, terwijl desbetreffende brieven de reden zijn van uw vertrek uit Afghanistan en dus een enorme impact op uw leven hebben gehad. Geconfronteerd met voornoemde inconsistentie, verklaarde u dat het waarschijnlijk een misverstand was, dat u bij de DVZ ook twee brieven verklaard heeft. Deze uitleg is niet afdoende. Uw verklaringen werden bij de DVZ voorgelezen en getekend ter goedkeuring. Ook werd er in het begin van het gehoor bij het CGVS gevraagd of u al uw problemen in het kort bij de DVZ had kunnen vertellen, waar u positief op antwoordde (CGVS, p. 4). Ook waren uw verklaringen omtrent de inhoud van de dreigbrief inconsistent. Bij de DVZ beweerde u dat u van de taliban moest stoppen met werken in het hoofdkwartier van de Afghaanse nationale politie of dat u problemen zou krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw interview in het bureau MINTEH verklaarde u dan weer dat de taliban eiste dat u hun auto's moest herstellen en u dit weigerde en u daarom gevlucht bent (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat de taliban wilden dat u met hen zou samenwerken, maar dat u niet weet welke samenwerking de taliban voor ogen hadden (CGVS, p. 11 en 15).

In de dreigbrief zelf staat dan weer dat u moest stoppen met uw job, dat u anders op de zwarte lijst komt te staan en niet gered kan worden (zie administratief dossier, vertaling dreigbrief). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ helemaal niets verklaarde over samenwerking met de taliban, verklaarde u enkel dat het een misverstand moet zijn (CGVS, p. 16-17). Ook was u inconsistent betreffende het tijdstip dat u de tweede dreigbrief kreeg. U verklaarde aanvankelijk dat u tien dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief, de tweede dreigbrief toegestuurd kreeg (CGVS, p. 11), terwijl u later tijdens het gehoor verklaarde dat u deze brief vijf dagen na de eerste brief kreeg (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel uw laatste verklaring (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende. Voornoemde inconsistente verklaringen betreffende de dreigementen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder waren uw verklaringen omtrent de duur van uw reisweg inconsistent. Bij de DVZ verklaarde u dat u twee maanden en tien dagen onderweg was naar België (vragenlijst CGVS, vraag 37). Bij het bureau MINTEH verklaarde u dat u negen maanden en tien dagen onderweg was. U verbleef gedurende zes maanden in Belgrad, waar u op straat leefde (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u uit Afghanistan vertrokken bent in februari of maart 2015 (CGVS, p. 13). Wat logischerwijs met zich meebrengt dat u twee jaar onderweg was naar België waar u op 15 maart 2017 een asielaanvraag indiende. Toen u hiermee werd geconfronteerd, hield u evenwel vol dat u maar één jaar onderweg was geweest en dat u in die periode een tijdje in gevangenschap leefde in Bulgarije (CGVS, p. 13). Voornoemde inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U kan uw vertrek uit Afghanistan immers niet op een éénduidige manier in de tijd situeren, wat met zich meebrengt dat u ook de problemen waardoor u uit Afghanistan bent vertrokken geenszins eenduidig in de tijd kan situeren. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban die de rechtstreekse aanleiding vormen van uw vertrek uit Afghanistan.

Ook verklaarde u dat uw broer twee dagen nadat u vertrokken bent uit Afghanistan omver gereden werd door de taliban en hij hierbij verwondingen opliep (CGVS, p.12). Bij de DVZ had u hier echter helemaal geen verklaring over afgelegd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u hier helemaal niets over vermeldt bij de DVZ, terwijl uw broer vanwege uw daden verwondingen opliep, is heel opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u enkel dat ze hier niet naar hadden gevraagd (CGVS, p. 12).

De door u voorgelegde dreigbrief van de taliban is geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien werd hierboven reeds gewezen op de grote hoeveelheid valse documenten die in Afghanistan in omloop zijn.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin veranderen. Uw taskara bevestigt hoogstens uw verklaringen omtrent uw identiteit. Dit wordt hier niet onmiddellijk betwist. Het attest van uw werk als automecanicien in Chaknawri kan hoogstens bevestigen dat u als automecanicien gewerkt heeft. Dat u voornoemd beroep heeft uitgeoefend wordt hier niet onmiddellijk betwist. De enveloppe waarin alles u werd toegestuurd bevestigt enkel dat u post uit Afghanistan heeft ontvangen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Surkhrod en hierbij verwijst naar uw job als automecanicien in het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u als automecanicien in het hoofdkwartier van de politie aan de slag was maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker meent dat de vaststelling in de bestreden beslissing van de Dienst Voogdij dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat hij meerderjarig is, geen afbreuk kunnen doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker wijst er hierbij op dat er in Afghanistan geen registratiesysteem van geboorten bestaat zoals in België, dat hij ongeschoold is en niet afkomstig is uit de stad. Hij benadrukt dat de door hem neergelegde taskara werd opgesteld toen hij tien jaar oud was. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bovendien aangegeven dat hij zijn geboortedatum en de Afgaanse jaren en maanden niet kent.

(2) Verzoeker benadrukt verder dat zijn verklaringen over zijn werk bij het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad geenszins vaag en inconsistent zijn. Hij werpt op dat de gestelde vragen niet pertinent waren om te besluiten dat hij zijn werkzaamheden niet aannemelijk maakt. Er werden hem immers geen vragen gesteld over zijn werk, zijn werkdocumenten of werkervaringen, maar enkel over specifieke vragen zoals rangen en insignes van de politie, terwijl verzoeker geen deel uitmaakte van de politie noch met hen samenwerkte maar louter hun auto's repareerde. Hij stelt hierbij dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn ongeschooldheid.

Verzoeker voert verder aan dat hij verklaarde dat zijn collega's in "Nangarhar" woonden en dit later gepreciseerd heeft naar "Nangarhar city", maar nooit verklaard heeft dat zijn collega's in "Nangarhar provincie" woonden. Hij benadrukt verder dat het geloofwaardig is dat hij tijdens zijn werkzaamheden geen tijd had om met zijn collega's te praten en moest werken en merkt verder op dat zijn werkcontext zich niet leent om zomaar details over familie en privéleven te delen.

(3) Inzake de beoordeling in de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten, wijst verzoeker andermaal op zijn ongeschoold profiel. Hij benadrukt dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en coherente bewijsstukken neerlegde, die in het licht van zijn profiel en verklaringen als bewijskrachtig dienen te worden bevonden.

(4) Verzoeker betwist bovendien de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij inconsistente verklaringen aflegde over de dreigementen die hij ontving van de taliban. Hij merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat *"de PO zeer suggestief is tewerkgegaan en in feite zelf die conclusie heeft geschreven, terwijl verzoeker benadrukte dat hij het kort moest houden en "ze de belangrijke elementen niet vroegen";"*. Verzoeker benadrukt verder dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken volgde op zijn interview in het kader van de Dublinprocedure, waardoor dit nog sneller werd afgehandeld. Verzoeker meent dat hij de essentie van zijn vluchtrelaas heeft weergegeven en verwijst andermaal naar zijn analfabetisme en het feit dat *"ons kritisch analytisch denken hem volkomen vreemd is"*.

(5) Betreffende de vaststellingen van de bestreden beslissing over verzoekers reisweg, merkt verzoeker op dat deze kan nagetrokken worden bij de Bulgaarse instanties, gelet op de Dublinprocedure die hij heeft doorlopen. Hij voert verder aan dat hij geen notie heeft van tijd.

(6) Wat betreft de motivering dat verzoeker de aanval op zijn broer door de taliban niet vermeldde bij aanvang van de asielpcedure, voert verzoeker aan dat *"gelet op de wel heel korte verklaringen en de richtlijnen die verzoeker hieromtrent kreeg, is het antwoord wel afdoend en aanvaardbaar"*.

(7) Verzoeker merkt op dat de motivering van de commissaris-generaal tegenstrijdig is in die mate dat hij een aantal van de door verzoeker neergelegde documenten als bewijskrachtig aanvaard en andere niet.

(8) Verzoeker geeft nog aan het niet eens te zijn met de analyse van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 juli 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation - Update"* van mei 2018 (stuk 1);
- EASO's *"Country Guidance: Afghanistan"* van juni 2018 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst merkt de Raad op dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft hierbij de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek tot internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties die belast zijn met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. De instanties mogen van hem correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Waar verzoeker verwijst naar zijn analfabetisme ter minimalisering en weerlegging van zijn inconsistente en ongeloofwaardig geachte verklaringen, stelt de Raad echter vast dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel van ongeschoolde analfabeet. De Raad merkt immers op dat zijn analfabetisme klemmt met de wijze waarop hij de documenten bij aanvang van de procedure ondertekende. Uit het administratief dossier blijkt genoegzaam dat verzoeker op enkele documenten een geschreven handtekening plaatste, terwijl hij op andere documenten slechts een kruis zette als handtekening onder de documenten. De vaststelling dat verzoeker dermate uiteenlopende handtekeningen zet op de documenten die hij in het kader van de procedure diende te ondertekenen is op zich al voldoende om te besluiten dat hij geen zicht wil bieden op zijn werkelijke profiel en opleidingsniveau. Dit doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad merkt verder op dat zelfs een beperkte scholing niet betekent dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Tot slot heeft verzoeker verklaard dat hij enkel voldoende Dari beheerst om zijn asielrelaas toe te lichten, terwijl hij, tijdens zijn verklaringen bij het invullen van de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling, heeft laten optekenen dat hij daarnaast vlot Pashtou spreekt (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 17). Dergelijke vaststellingen bevestigen slechts dat verzoekers verklaringen over zijn scholingsgraad ongeloofwaardig zijn.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal bij dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt immers dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat hij zeker ouder dan 18 jaar was, waarbij 20,3 jaar een goede schatting is. Dit toont aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Verzoekers verweer dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud al aangaf zijn geboortedatum niet te kennen, hij niet uit de stad komt en er in Afghanistan geen registratiesysteem voor geboorten bestaat betreft een louter blote bewering die aldus geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoeker bewust de Belgische instanties tracht te misleiden. De Raad wijst erop dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij correcte en coherente verklaringen aflegt over zijn leeftijd, dit temeer nu geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn analfabetisme. Verzoeker werpt bovendien op dat zijn taskara werd opgesteld toen hij tien jaar oud was, doch de Raad oordeelt dat de vaststelling dat de inhoud zijn taskara niet overeenstemt met zijn werkelijke leeftijd zoals gebleken uit het leeftijdsonderzoek, afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is dan ook weldegelijk nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker kan gevolgd worden dat hij als mecaniciens niet op de hoogte diende te zijn van de rangen en insignes van de politieagenten, doch dit doet geen afbreuk aan de overige pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing die ertoe leiden te besluiten dat verzoeker zijn werkzaamheden als mecaniciens op het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad niet aannemelijk maakt, gelet op (i) zijn tegenstrijdige verklaringen over of het leger al dan niet gestationeerd was in dit hoofdkwartier en (ii) het feit dat hij amper informatie kon geven over zijn collega's en tegenstrijdige verklaringen aflegde over hun woonplaats. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij meer diende te werken dan praten en voegt eraan toe dat de context zich niet leende om details over het privéleven te delen, doch dit betreffen louter blote beweringen. De Raad is van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over collega's waarmee hij verklaarde een jaar te hebben samengewerkt en dat hij consistente verklaringen kan afleggen over hun woonplaats, *quod non*.

Verzoekers verweer dat hij "Nangarhar city" bedoelde toen hij antwoordde dat zijn collega's in "Nangarhar" wonen betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker steeds naar de hoofdstad van zijn district verwees als "Jalalabad", zodat het niet aannemelijk is dat hij ineens hiernaar zou verwijzen als "Nangarhar" (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3, 6). Hoe dan ook merkt de Raad op dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn leefwereld en relaas. Verzoekers verweer dat de tijdens het persoonlijk onderhoud gestelde vragen over zijn werkzaamheden niet pertinent waren kan niet worden aanvaard, nu redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige en direct waarneembare elementen over zijn werkplaats en collega's. Voorgaande vaststellingen volstaan dan ook opdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn werkzaamheden op het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de dreigementen die hij van de taliban kreeg inconsistent zijn. In zoverre verzoeker zijn verklaringen herhaalt (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3) dat het interview bij aanvang van de procedure snel werd afgehandeld, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop werd gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verklaarde dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming vermeldde tijdens dit interview, merkt de Raad op dat verzoeker werd gevraagd: *"Dit was mijn vraag: heeft u in het kort al uw problemen bij dvz verteld?"* waarop verzoeker "ja" antwoordde (*Ibid.*, stuk 5, p. 4). In tegenstelling tot wat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud beweert, werden zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht geoordeeld dat:

"Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de dreigementen van de taliban inconsistent. U was inconsistent betreffende de hoeveelheid dreigementen. Gedurende uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u een dreigbrief kreeg van de taliban via de imam. In de brief stond dat u moest stoppen met werken of dat u anders problemen ging krijgen. U heeft na het krijgen van de brief het land verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u twee dreigbrieven van de taliban ontving (CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u bij de DVZ zomaar vergeet dat u twee dreigbrieven van de taliban heeft gekregen, terwijl desbetreffende brieven de reden zijn van uw vertrek uit Afghanistan en dus een enorme impact op uw leven hebben gehad. Geconfronteerd met voornoemde inconsistentie, verklaarde u dat het waarschijnlijk een misverstand was, dat u bij de DVZ ook twee brieven verklaard heeft. Deze uitleg is niet afdoende. Uw verklaringen werden bij de DVZ voorgelezen en getekend ter goedkeuring. Ook werd er in het begin van het gehoor bij het CGVS gevraagd of u al uw problemen in het kort bij de DVZ had kunnen vertellen, waar u positief op antwoordde (CGVS, p. 4). Ook waren uw verklaringen omtrent de inhoud van de dreigbrief inconsistent. Bij de DVZ beweerde u dat u van de taliban moest stoppen met werken in het hoofdkwartier van de Afghaanse nationale politie of dat u problemen zou krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw interview in het bureau MINTEH verklaarde u dan weer dat de taliban eiste dat u hun auto's moest herstellen en u dit weigerde en u daarom gevlucht bent (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat de taliban wilden dat u met hen zou samenwerken, maar dat u niet weet welke samenwerking de taliban voor ogen hadden (CGVS, p. 11 en 15). In de dreigbrief zelf staat dan weer dat u moest stoppen met uw job, dat u anders op de zwarte lijst komt te staan en niet gered kan worden (zie administratief dossier, vertaling dreigbrief). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ helemaal niets verklaarde over samenwerking met de taliban, verklaarde u enkel dat het een misverstand moet zijn (CGVS, p. 16-17). Ook was u inconsistent betreffende het tijdstip dat u de tweede dreigbrief kreeg. U verklaarde aanvankelijk dat u tien dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief, de tweede dreigbrief toegestuurd kreeg (CGVS, p. 11), terwijl u later tijdens het gehoor verklaarde dat u deze brief vijf dagen na de eerste brief kreeg (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel uw laatste verklaring (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende. Voornoemde inconsistente verklaringen betreffende de dreigementen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker verwijst andermaal naar de korte afhandeling van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ter minimalisering van de vaststelling dat hij de aanval op zijn broer door de taliban twee maanden na zijn vertrek uit Afghanistan niet vermeldde tijdens dit interview, doch hierbij kan andermaal verwezen worden naar de voorgaande pertinente en correcte vaststelling dat dit verzoeker geenszins van de verplichting ontslaat om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker deze feiten niet zou vermeld hebben bij aanvang van de procedure tot het verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissing merkte verder terecht op dat verzoekers inconsistente verklaringen over zijn reisweg afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoeker voert aan dat hij geen notie heeft van tijd, doch dit betreft een louter blote bewering. Uit het administratief dossier blijkt genoegzaam dat verzoeker zelf tijdsaanduidingen gaf toen hem tijdens de verschillende interviews in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming naar de duur van zijn reisweg werd gevraagd, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn verklaringen hierover consistent en coherent zijn. Verzoekers verweer dat men zijn reisweg kan nagaan bij de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de Dublinprocedure kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling. De bestreden beslissing merkte aldus terecht op dat: *“Verder waren uw verklaringen omtrent de duur van uw reisweg inconsistent. Bij de DVZ verklaarde u dat u twee maanden en tien dagen onderweg was naar België (vragenlijst CGVS, vraag 37). Bij het bureau MINTEH verklaarde u dat u negen maanden en tien dagen onderweg was. U verbleef gedurende zes maanden in Belgrad, waar u op straat leefde (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u uit Afghanistan vertrokken bent in februari of maart 2015 (CGVS, p. 13). Wat logischerwijs met zich meebrengt dat u twee jaar onderweg was naar België waar u op 15 maart 2017 een asielaanvraag indiende. Toen u hiermee werd geconfronteerd, hield u evenwel vol dat u maar één jaar onderweg was geweest en dat u in die periode een tijdje in gevangenschap leefde in Bulgarije (CGVS, p. 13). Voornoemde inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U kan uw vertrek uit Afghanistan immers niet op een éénduidige manier in de tijd situeren, wat met zich meebrengt dat u ook de problemen waardoor u uit Afghanistan bent vertrokken geenszins eenduidig in de tijd kan situeren. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban die de rechtstreekse aanleiding vormen van uw vertrek uit Afghanistan.”*

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen aan voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Verzoeker voert aan dat zijn profiel en zijn verklaringen voldoende zijn om de door hem neergelegde documenten als bewijskrachtig te aanvaarden, doch de Raad merkt op dat uit bovenstaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ongeschoolde profiel, noch aan zijn verklaringen over zijn werkzaamheden en de vervolgingsfeiten. Verzoeker betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing niet dat uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1), met name de *“COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 21 november 2017, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Aldus dient opgemerkt te worden dat, gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde, deze elementen de geloofwaardigheid van verzoekers asielerelaas niet vermogen te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft het niet eens te zijn met deze analyse van de veiligheidssituatie, doch dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter weerlegging van bovenstaande vaststellingen noch van de door de commissaris-generaal toegevoegde landeninformatie.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in het district Surkrhod in de provincie Nangarhar als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden als automecanicien bij het hoofdkwartier van de politie in Jalalabad een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het doelgericht geweld dat in zijn regio plaatsvindt, merkt de Raad op dat hierboven omstandig werd geoordeeld waarom geen geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP